

- 2) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie ustanowieniu przepisów krajowych, które tak jak art. 3 rozporządzenia, którego dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, nie wymieniają w sposób precyzyjny celów uzasadniających możliwość odstępstwa od zakazu dyskryminacji ze względu na wiek. Jednakże przepis ten stwarza możliwość odstąpienia od tego zakazu tylko w odniesieniu do środków uzasadnionych zgodnymi z prawem celami dotyczącymi polityki społecznej, takimi jak te, które wiążą się z polityką zatrudnienia, rynku pracy i kształcenia zawodowego. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy uregulowania, których dotyczy sprawa przed nim zawista, mają taki zgodny z prawem cel i czy krajowe organy ustawodawcze lub wykonawcze mogły w sposób uzasadniony stwierdzić, że przy wzięciu pod uwagę zakresu uznania, którym dysponują państwa członkowskie w zakresie polityki społecznej, wybrane środki są właściwe i konieczne dla osiągnięcia tego celu.
- 3) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że stwarza on możliwość wprowadzenia przez państwa członkowskie, w ramach ich przepisów krajowych, określonych rodzajów różnic w traktowaniu ze względu na wiek, jeśli będą one „obiektywnie i racjonalnie” uzasadnione zgodnym z prawem celem, takim jak cel z zakresu polityki zatrudnienia, rynku pracy i kształcenia zawodowego, a środki służące osiągnięciu tych celów będą właściwe i konieczne. Przepis ten nakłada na państwa członkowskie obowiązek udowodnienia zgodności z prawem celu przywołanego tytułem uzasadnienia, w połączeniu z wysokimi wymaganiami dowodowymi. Nie ma potrzeby przywiązywania szczególnej wagi do okoliczności, iż termin „racjonalnie” użyty w art. 6 ust. 1 dyrektywy nie pojawia się w jej art. 2 ust. 2 lit. b).

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z dnia 24.11.2007.

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino i M.-M. Joséphidès i E. Chaboureau pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Nolin, M. van Heezik i M. T. van Rijn, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności – Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 809/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 894/97, (WE) nr 812/2004 oraz (WE) nr 2187/2005 w odniesieniu do pławnic (Dz.U. L 182, str. 1) – Pojęcie „pławnicy” – Objęcie tym pojęciem sieci ustabilizowanych, takich jak sieć zwana „thonaille” – Naruszenie obowiązku uzasadnienia i naruszenie zasad proporcjonalności i niedyskryminacji

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 8.12.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 marca 2009 r. – Republika Francuska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-479/07) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności – Rozporządzenie (WE) nr 809/2007 – Definicja pojęcia „Pławnice oskrzelowe” – Thonaille – Obowiązek uzasadnienia – Naruszenie zasad proporcjonalności i niedyskryminacji)

(2009/C 102/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i A.-L. During, pełnomocnicy)

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad) – Apis-Hristovich EOOD przeciwko Lakorda AD

(Sprawa C-545/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 96/9/WE – Ochrona prawna baz danych – Prawo sui generis – Uzyskanie, weryfikacja i prezentacja zawartości bazy danych – Pobieranie – Istotna część zawartości bazy danych – Elektroniczna baza oficjalnych danych prawnych)

(2009/C 102/10)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Sofijski gradski sad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Apis-Hristovich EOOD

Strona pozwana: Lakorda AD

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Sąd Miejski w Sofii – Dyrektywa 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77, s. 20) – Pojęcia pobierania i wykorzystania – Baza danych prawnych dotyczących ustawodawstwa i orzecznictwa w państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Rozgraniczenie pojęć „przeniesienie stałe” i „przeniesienie czasowe” w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych opiera się na kryterium okresu przechowywania elementów pobranych z chronionej bazy danych na nośniku innym niż nośnik tej bazy danych. Chwila, w której doszło do pobrania w rozumieniu wspomnianego art. 7 z chronionej bazy danych dostępną drogą elektroniczną, odpowiada chwili zapisania elementów, których dotyczy akt przeniesienia, na innym nośniku niż nośnik tej bazy danych. To pojęcie pobierania jest niezależne od celu, jaki miał autor danego aktu przeniesienia, ewentualnych zmian dokonanych przez tego ostatniego w treści przeniesionych w ten sposób elementów, jak również ewentualnych różnic dotyczących struktury organizacji odnośnych baz danych.

Okoliczność, iż cechy materialne i techniczne charakteryzujące zawartość chronionej bazy danych jednego producenta występują również w zawartości bazy danych innego producenta, może być interpretowana jako wskazówka, iż doszło do pobrania w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9, chyba że takie pokrywanie się może wynikać z innych czynników niż przeniesienie dokonane między obiema bazami. Fakt, iż elementy uzyskane przez producenta bazy danych ze źródeł, które nie są dostępne publicznie, występują również w bazie danych innego producenta, nie wystarcza jako taki do wykazania, iż doszło do takiego pobrania, ale może na to wskazywać.

Rodzaj programów informatycznych stosowanych do administrowania obiema elektronicznymi bazami danych nie stanowi kryterium oceny, czy doszło do pobrania w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9.

- 2) Artykuł 7 dyrektywy 96/9 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ogólnego zbioru elementów zawierającego odrębne podgrupy w celu oceny, czy doszło do pobrania lub wtórnego wykorzystania istotnej co do ilości części zawartości bazy danych w rozumieniu tego artykułu, zakres rzekomo pobranych lub wtórnio wykorzystanych elementów jednej z tych podgrup należy porównać z zakresem całkowitej zawartości tej podgrupy, o ile podgrupa ta jako taka stanowi bazę danych odpowiadającą wymogom przyznania ochrony prawem sui generis. W przeciwnym

przypadku i o ile zbiór ten stanowi chronioną bazę danych, należy porównać zakres rzekomo pobranych lub wtórnio wykorzystanych elementów różnych podgrup tego zbioru i zakres jego całkowitej zawartości.

Okoliczność, iż elementy rzekomo pobrane lub wtórnio wykorzystane z bazy danych chronionej prawem sui generis zostały uzyskane przez jej producenta ze źródeł niedostępnych publicznie, w zależności od rozmiaru zasobów ludzkich, środków technicznych lub finansowych zastosowanych przez niego w celu zgromadzenia danych elementów z tych źródeł może mieć wpływ na zaklasyfikowanie ich jako istotnej co do jakości części zawartości odnośnej bazy danych w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9.

Oficjalny charakter i publiczna dostępność części elementów zawartych w bazie danych nie zwalnia sądu krajowego z przeprowadzenia kontroli w celu oceny, czy doszło do pobrania lub wtórnego wykorzystania istotnej części tej zawartości, czy elementy rzekomo pobrane lub wtórnio wykorzystane z tej bazy danych stanowią istotną co do ilości część zawartości tej bazy lub czy w danym przypadku stanowią one część istotną co do jakości, gdyż dla uzyskania, weryfikacji lub prezentacji wymagają znaczącej inwestycji sił ludzkich, środków technicznych lub finansowych.

(¹) Dz.U. C 51 z 23.2.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 marca 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-556/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wspólna polityka rybołówstwa – Pławnice oskrzelowe – Pojęcie – Sieci typu „thonaillé” – Zakaz połowu określonych gatunków – Rozporządzenia (EWG) nr 2847/93 i (WE) nr 2371/2002 – Brak systemu skutecznej kontroli zapewniającego przestrzeganie tego zakazu)

(2009/C 102/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Nolin, M. van Heezik i T. van Rijn, pełnomocnicy)